

Udskriftsdato: 14. december 2025

KEN nr 9390 af 15/05/1996 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-63-96 om behandlingsredskab - hjælpemiddel - iontoforeseapparat - forøget svedproduktion - håndflader

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 21732-93

Ankestyrelsens principafgørelse O-63-96 om behandlingsredskab - hjælpemiddel - iontoforeseapparat - forøget svedproduktion - håndflader

Resume:

Et iontoforeseapparat måtte anses for et behandlingsredskab og ikke et hjælpemiddel.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at der var tale om et behandlings apparat, hvor vurdering af behov, behandling og opfølgning af behandling, herunder eventuelt udlån eller bevilling henhørte under sygehusvæsenet.

Ankestyrelsen lagde tillige vægt på, at selv om behandlingen skulle fortsætte i hjemmet, fordi lidelsen var vedvarende, var der dog stadig tale om et behandlingsredskab, også selv om behandlingen tilsigtede en funktionsforbedring.

Kassation:

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

Kassationsdato:

09-06-2009

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 110 af 26. februar 1996 - § 58, stk. 1 og § 58, stk. 2

Vejledninger:

Indenrigsministeriets cirkulære nr. 21 af 20. februar 1975 om afgrænsningen af behandlingsredskaber, hvortil udgiften afholdes af sygehusvæsenet -

Socialstyrelsens vejledning nr. 1 af 14. juni 1988 om ydelse af hjælpemidler i henhold til bistandslovens § 58 - pkt. 4.1

Sagsfremstilling:

En 22-årig kvinde søgte kommunen om hjælp til et iontoforeseapparat til afhjælpning af klamme/våde hænder.

Kvinden led af forøget svedproduktion i håndflader. Hun oplyste, at lidelsen gav hende problemer ved telefonpasning, EDB og skrivearbejde.

En speciallæge i hudsygdomme fandt, at lidelsen i adskillige år nærmest havde været invaliderende og arbejdshæmmende for hende som kontorassistent.

Lidelsen kunne afhjælpes med apparatet, men behandlingen skulle jævnligt vedligeholdes. Speciallægen fandt, at forøget svedproduktion i visse tilfælde kan være truende for patientens arbejdsfunktion, idet arbejdsgenstande kan ødelægges. Speciallægen anså tilstanden for kronisk.

Kommunen afslog ansøgningen med henvisning til, at klamme/våde hænder ikke kunne betragtes som en funktionsnedsættelse i lovens forstand, og at et iontoforeseapparat, således som det var beskrevet,

ikke var et hjælpemiddel efter bistandslovens § 58, men derimod et behandlingsapparat, som ikke kunne bevilges af kommunen.

Ankenævnet pålagde kommunen at bevilge kvinden hjælp efter bistandslovens § 58 til et iontoforeseapparat.

Nævnet lagde til grund, at hendes lidelse måtte anses for varig, og at apparatet var nødvendigt, for at hun kunne udøve et erhverv.

Nævnet lagde endvidere til grund, at apparatet efter det oplyste fra speciallægen måtte anses for et hjælpemiddel.

Socialministeriet har i en vejledende udtalelse anført, at et iontoforeseapparat må betragtes som et behandlingsredskab, hvis anvendelse og eventuel afgørelse om udlån og bevilling henhører under sygehusvæsenet, og at betingelserne for at yde hjælp efter bistandslovens § 58 derfor ikke er opfyldt.

Socialministeriet har i forbindelse med udtalelsen indhentet en udtalelse fra Sundhedsstyrelsen, hvoraf bl.a. fremgår, at der som hovedregel er tale om et behandlingsapparat, men at der sikkert findes enkelte patienter, hvor det efter en nærmere vurdering kan være mere hensigtsmæssigt, at apparatet er til rådighed i hjemmet, således at patienten kan vedligeholde behandlingseffekten.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om et iontoforeseapparat må anses for at være et hjælpemiddel eller et behandlingsredskab.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt ikke, at et iontoforeseapparat kunne anses for et hjælpemiddel, hvortil der kunne ydes hjælp efter bistandslovens § 58.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at et iontoforeseapparat måtte anses for at være et behandlingsredskab, hvor vurdering af behov, behandling og opfølgning af behandling, herunder eventuelt udlån eller bevilling henhørte under sygehusvæsenet.

Ankestyrelsen henviste til Sundhedsstyrelsens udtalelse, hvoraf det bl.a. fremgik, at der som hovedregel er tale om et behandlingsapparat, men at der sikkert findes enkelte patienter, hvor det efter en nærmere vurdering kan være hensigtsmæssigt, at apparatet er til rådighed i hjemmet, således at patienten selv kan vedligeholde behandlingseffekten.

Ankestyrelsen lagde tillige vægt på, at selv om behandlingen skulle fortsætte i hjemmet, fordi lidelsen var vedvarende, var der dog stadig tale om et behandlingsredskab, også selv om behandlingen tilsigtede en funktionsforbedring.

Ankestyrelsen ændrede således ankenævnets afgørelse.